

PEDRA SECA

Xavier Gual

EMPRESARI @xaviergual

MÉS DE QUARANTA

En aquests dies en què van pujant i pujant els registres calorífics, un poble del Bages, Artés, s'ha consagrat com el lloc més calorós de la Catalunya Central. A més, disposa d'una estació de mesurament climàtic enmig d'un vinyes que està connectada al Servei Meteorològic de Catalunya. Les dades es subministren a tots els mitjans d'informació. Per tant, és del tot habitual veure el pic de temperatura artesenc en aparadors tan visibles com l'espai del temps de TV3 i en altres canals, per orgull dels locals.

Suggerixo als habitants del poble on vaig néixer que no s'alarmin més del compte per aquest fet, que relativitzin les afirmacions dels apòstols del canvi climàtic i, si pot ser, evitin els co-

mentaris del tipus «abans això no passava» per incerts. Sempre ha estat així. És i era el territori més calent i el més fred. No tinc dades empíriques d'urgència amb què sustentar-ho, però sí molts records d'infantesa que ho corroboren i això és un article d'opinió. Unes dècades enrere, els estius eren igual de durs o més que ara. Mentre els records i les percepcions es difuminen, no fa tant els termòmetres eren de mercuri líquid, la majoria minúsculs, mal ubicats per a l'observació i molts estaven espatllats. Ara som en la versió oposada. Provin d'anar de casa a la feina sense veure enlloc l'hora i la temperatura. És impossible. Ara que és consultable a qualsevol lloc, la trobem a les creus il·luminades de les farmàcies, als rètols d'informació municipal, als dis-

plays dels cotxes i a tots els telèfons intel·ligents. No hi ha possibilitat d'ignorar-la i veure que s'acosta a la quarantena (o més) impacta i condiciona molts. Sempre he defensat que la calor i el fred tenen un component psicològic en les persones i els puc assegurar que és així. Però mai havia pensat que ser d'Artés donava caràcter tot i que ara, quan tenim dades que confirmen el gran contrast tèrmic que s'hi produeix, es pot creure que experimentar durant un any diferències de més de cinquanta graus de temperatura entre l'estiu i l'hivern (i saber-ho resistir) deu generar una manera de ser diferent, dura, de poble mesell. Cal tenir en compte també que és on les pedregades de final de canícula són tremendes i, entre altres fenòmens extrems, les plu-

ges de setembre acostumen a ser torrencials. Ser al final d'una vall plana que la tanquen els cingles que acompanyen la Gavarresa i al peu de l'altiplà del Moianès, crea un microclima brutal. Aviat hi posaran el rètol de la nova comarca que li donarà una altra condició que marca: ser terra de frontera. Aquests extrems no han de ser necessàriament dolents. Si clima és vi, la zona és bona de debò. Sempre s'ha fet bons caldos i aquest any també. Que ningú ho dubti malgrat que al Celler Cooperatiu local li acaba de caure un cel de teules al cap. Ni així s'atura el moment màgic de la portada del raïm des de totes les vinyes. És una època en què als bars es parla més d'aquests fenòmens climàtics que de futbol. Durant la verema importa més la mida de la calamarsa caiguda o

per caure que el diàmetre de la pilota. Se'm permetrà acabar recordant els savis i necessaris consells de les autoritats a la població per protegir-se del que ells mateixos han denominat el cop de calor: beguin aigua sovint, portin roba de cotó, no surtin al carrer al mig del dia i passin per l'ombra. Semblaria que se'n foten si no fos que algú cobra per dir-ho, per fer un informe previ i per contractar anuncis amb diner públic per explicar-ho. És la constatació que alguns dirigents injustament ens consideren immadurs sense remei. De debò ens prenen per tan rucs a tots per haver-nos de demanar que fem el que és obvi que s'ha fet sempre? Jo me'n vaig a comprar un barret per passejar pel meu poble.

CONTRAPODER

TRIBUNA

Ricard Sánchez Andrés

COORDINADOR D'EUJA BAGES

Recordem dels anys 80 les polítiques de desindustrialització i de destrucció dels drets socials i laborals dels successius governs de PP i PSOE que ens han conduït a un escenari de precarització laboral terrible en el qual aconseguir un treball digne i estable esdevé quasi una quimera. Privatitzacions, externalitzacions, flexibilitat, congelacions de salari són habituals dins del nostre mercat laboral. Som en un país cada cop més encaminat a una economia del sector serveis. La patronal, a més, s'està encarregant de demostrar-ho amb les seves peticions de cara a la negociació: demanant barbaritats als joves per

abaixar salaris i acomiadaments quasi regalats. És en aquest escenari sociopolític, en connexió amb la majoria social articulada en el darrer període de mobilització, en què sorgeix la possibilitat d'una Nova Política ciutadana. Aquesta expressió política de la majoria popular ja podem dir que està cultivant grans resultats electorals i donant resposta a la majoria social interclassista. La gran qüestió ara és fins on arribarà aquesta Nova Política i quines fraccions de les classes populars hi jugaran el paper dirigent. De moment, la desarticulació i la feblesa política de la classe treballadora, i la conjuntural estabilització de la situació socioeconòmica, fan que l'hegemonia d'aquest bloc popular basculi entre la radicalitat del moviment democràtic popular viscut als carrers i el miratge del retorn a una societat centrista de classes mitjanes. És necessari assumir sense embuts la confrontació de classes que sempre s'ha volgut amagar des del capitalisme, és a dir: cal utilitzar obertament totes les eines i estructures tant institucionals com no per a limitar i reduir el poder de la classe dominant i per a am-

pliar el de les classes populars. Són inevitables i cal esperar les resistències del poder econòmic, l'agressivitat dels mitjans de comunicació i el joc brut «són eines hipòcrites que sempre fan servir». No obstant això, intentar evitar aquest enfrontament equival a renunciar al mateix programa de transformació social que es pretén impulsar. No hi ha possibilitat de pacte entre els interessos de les classes populars i els del capital. És aquest el principal error de la socialdemocràcia, que l'ha portat a fracassar una vegada i una altra en la transformació social que deia perseguir: l'error no és participar en les institucions, sinó pretendre portar a terme la transformació social només des d'aquest terreny. S'ha de estar al costat dels treballadors i les treballadores i recuperar els drets perduts. S'ha de conquerir un poder adquisitiu que ens permeti una vida digna i puguem deixar d'associar treball i precarietat. Que es garanteixi el treball estable i que la temporalitat tendeixi a desaparèixer. Que els ritmes de treball siguin suportables. Aquestes màximes han de ser objectius irrenunciabls en la contínua bata-

lla, i han de ser presents en els futurs governs. Les eleccions municipals passades han estat un possible assaig del que poden ser les properes eleccions autonòmiques a Catalunya del setembre, o les generals del novembre. Candidatures d'unitat popular que neixen des de les classes populars i amb un programa bàsic d'emergència social que han de fer fora els partits del règim com s'ha fet en nombroses localitats, com Ahora Madrid o Barcelona en Comú. Aquest nou escenari polític situa el repte d'escollir entre situar-se entre el continuisme i salvar l'actual règim amb el PP-PSOE i altres actors com ara Ciutadans, o reforçar l'opció de ruptura democràtica i encaminar-nos cap a la Unitat Popular. A l'hora de desenvolupar el seu programa, qualsevol govern sincer d'esquerres topará inevitablement amb els interessos del capital i afrontarà, a més a més, la temptació d'assumir un paper institucional davant els conflictes socials o, fins i tot, d'institucionalitzar-se com a partit i integrar-se en el sistema que pretenia combatre. Per no caure a la trampa cal desenvolupar un programa de transformació social que només és possible des de la confrontació de classes i la construcció de poder popular i un contrapoder directe al capital.

Cotxe de l'Any dels Lectors

Entra a la pàgina web i participa gratuïtament
www.mejorcoche.epi.es

Vota i guanya

6 vals*

BOSCH CAR SERVICE

per valor de 200€

per usar en qualsevol dels seus més de 600 tallers

*Els vals se sortejaran entre els lectors del Grupo Prensa Ibérica i La Vanguardia

Cotxes seleccionats com a candidats al mes de juliol

Renault Kadjar

Jaguar XE

VW Touran

Triar!

Regió7

